

Het was eind juni, onbewolkt en sprankelend weer maar toch waren de kroonluchters in de ridderzaal ontstoken en wierpen een warme gloed over het interieur van het regeringsgebouw in Den Haag. Op de honderden eikenhouten stoelen die in de fraaie zaal stonden, lagen rode kussentjes en voor deze speciale gelegenheid waren ze allemaal bezet. Veteranendag was een jaarlijks terugkerend evenement, het was verworpen tot een plechtigheid die door het Nederlandse volk steeds meer gewaardeerd werd en drommen toeschouwers in de residentie op de been bracht.

Op de voorste rij zat de Premier, hij werd geflankeerd door de opperbevelhebbers van de Nederlandse krijgsmacht. Ze waren allemaal gekleed in de uniformen die behoorden bij de betreffende krijgsmacht en ruimschoots opgesierd met verworven decoraties. De plaatsen daarachter werden ingenomen door familieleden, vrienden en andere genodigden uit de gehele Nederlandse samenleving. Op een podium tegen de achterwand zat een blazersensemble wat opeens het nationale volkslied, het Wilhelmus begon te spelen. De grote, dubbele deuren, leken door een onzichtbare hand te worden geopend en ceremoniemeester Peet Stahlie stapte als eerste de ridderzaal binnen. Hij droeg een koningsblauw kostuum en in het knoopsgat van de reverse was een witte anjer gestoken. In zijn kielzog volgde de Minister van defensie, Ansjie Blijleven en direct naast haar Zijne majesteit de Koning. Voor zo ver mogelijk was iedereen in de zaal opgestaan en statig schreed het drietal in de richting waar de Premier en de legerleiders zaten. Peet Stahlie stelde de Generaals voor aan de Vorst die gekleed was in een donkerblauw uniform van opperbevelhebber der marine. Na de begroeting en wat korte toespraken ging het

hele gezelschap naar het binnenhof plein, alwaar een aantal soldaten door de Koning een ridderorde opgespeld kregen. Ook werd er afscheid genomen van Texodorus Biermaker, bij zijn vrienden werd hij kortweg Tex genoemd. Jarenlang was hij bevelhebber geweest van het korps Mariniers en werd voor bewezen diensten door de koning onderscheiden. Na die ceremonie wandelde het gezelschap in de richting van de Kneuterdijk waar voor de propvolle tribunes een podium was opgesteld. Onder luid applaus van de vele toeschouwers nam het officiële gezelschap plaats op het podium. Ook Generaal Buiten Dienst, Cornelis Spoon, was gerechtigd om voor deze speciale gelegenheid als eregast in vol ornaat aan te treden. Op zijn uniform zaten alle versierselen van de onderscheidingen die hem in zijn gehele loopbaan als militair toebedeeld waren. Veel van die eerbewijzen had hij al op jonge leeftijd verkregen voor heldhaftig gedrag in Afghanistan en Mali. Het was hem dan ook gegund om op zijn vijftigste de dienst te verlaten en van een welverdiend pensioen te gaan genieten. Hij beklom als laatste het erepodium en ging uiterst rechts naast de hoogwaardigheidsbekleders staan. De afstand tussen hem en de Koning bedroeg ongeveer anderhalve meter en hij kon de majesteit bijna aanraken. Hij vond het als oud legerleider een grote eer om op een dergelijke manifestatie naast de hoogste bazen van de krijgsmacht het defilé in den Haag te mogen afnemen en zijn hart vulde zich met trots dat dit kleine land zo'n geavanceerde krijgsmacht bezat. Nederlandse militairen deden overal ter wereld mee aan vredesmissie en dat dwong respect af tot ver in het buitenland.

De tribunes op de Kneuterdijk puilden uit, de gezichten stonden vrolijk terwijl de Koning en zijn gevolg zich

rangschikten op het blauw beklede podium, waar tussen witte paaltjes een rood koord was gespannen. Zodra het eerste regiment oud-strijders voorbij marcheerde, stond de koning strak in de houding en salueerde, met een korte beweging bracht hij zijn rechterhand naar zijn pet, die zoals gebruikelijk bij de marine van boven wit was en sloot af met een korte knik. De bevelhebbers van de strijdkrachten salueerden niet maar stonden samen met Peet Stahlie, de minister van defensie en de Premier, strak in de houding en bewogen alleen hun ogen om naar speciale nuances van de oud strijders te kijken. Na een regiment genietropen verscheen er een oud-strijder in een rolstoel die voortgeduwd werd door een Marva. Ze stopte voor het podium en de oude krijger in vol tenue stond moeizaam op en bracht zijn hand trillend naar zijn rode baret en salueerde voor de Koning. Plotseling verloor hij zijn evenwicht en kukelde achterwaarts precies in de rolstoel. Bij de mensen op de tribunes sloeg de schrik hen even om het hart en massaal was een kreet van afschuw te horen die meteen wegebde toen bleek dat het goed met hem was afgelopen. Het publiek slaakte een zucht van verlichting en de mensen die spontaan waren gaan staan, namen weer plaats op hun banken. Het incident was weer snel vergeten toen het tamboerkorps van de luchtmacht naderde. Bijna gelijktijdig dat het korps voorbij het podium van de koning marcheerde, denderde er vijf Joint Strike Fighters laag over door het luchtruim, de nieuwste aanwinst van de luchtmacht verdwenen onder oorverdovende kabaal binnen enkele tellen uit het zicht. Het zorgde voor enige hilariteit bij de toeschouwers maar de rust keerde algauw weer. Oud Indiëgangers van de KNIL eisten nu de aandacht voor zich op, direct gevolgd door het

tamboerkorps van de Marechaussee. Een speciaal team met speurhonden dwong veel respect af bij de kijkers. Er volgde een serie legervoertuigen waarop veteranen hadden plaats genomen en allen draaiden hun gezicht naar de koning en salueerden met toch nog krachtige gebaren. Daarna marcheerde er een team van speciale eenheden voorbij met hun gezichten in natuurkleuren geschminkt en op hun helmen droegen ze camera's. Ze waren enigszins te vergelijken met de Amerikaanse SEALs. Het defilé was zeer afwisselend, het geluid van hoefgetrappel zwol aan en even daarna passeerde er een korps van de artillerie, de Huzaren te paard. Heel kort daarachter marcheerde de Garde Fuseliers voorbij met de bekende 120 passen per minuut. Toen de Pantser divisie zich aandienende kwamen er ook vier helikopters laag en over gevlogen en de Marinierskapel sloot het defilé af.

Spoon had genoten van de diversiteit waaruit de nationale legermacht inmiddels bestond. Een krijgsmacht waar niemand de spot mee moest drijven want ze waren uitgerust met hypermoderne technieken, uniek voor een klein land. Leger, luchtmacht en marine waren uitgerust met de meest geavanceerde wapensystemen die alleen rijke landen zich konden veroorloven. Samen met de Europese partners vormde Nederland een machtig bolwerk binnen de NAVO en met trots dacht Spoon terug aan de jaren dat hij daar leiding aan had mogen geven. Spoon was helemaal in gedachten verzonken, ineens dacht hij met een zekere weemoed aan de onmacht die er in de regering heerste. Een machteloosheid die hij heel moeilijk kon verkroppen, hij herinnerde zich de toestand die enkele maanden geleden was ontstaan. Een Belgische haat-prekende imam moest het land uit en de man wandelde doodleuk Nederland binnen en vestigde zich in Den

Haag. Ongemerkt balden zijn handen zich tot vuisten en even perste hij zijn lippen op elkaar. Met al die macht van Leger, krijgsmacht en politie konden ze daar niets tegen doen, het was hem een doorn in het oog en even knarste hij met zijn tanden en gromde binnensmonds. Toch was er berusting van zijn gezicht af te lezen, er verscheen zelfs een glimlach om zijn lippen want hij had ver uitgewerkte plannen om aan dergelijke situaties een einde te maken. Terwijl hij zo in gedachten verzonken was meldde de leider van het defilé zich voor het podium en salueerde naar de Koning. Er werd afscheid genomen en het gezelschap ging weer terug naar de ridderzaal waar onder het genot van een hapje en een drankje nog even werd nagepraat. Spoon schuifde in de richting van Tex, de nu ook ex marinier was en ging zitten zodra er een stoel naast hem vrij kwam.

‘Ik zou graag willen dat je deze week nog even contact met me opneemt, ik heb belangrijk nieuws.’

Texodorus Biermaker keek verwonderd op, hij was nog onder de indruk van de plechtigheden en de onderscheiding die hem door de Koning persoonlijk was opgespeld.

‘Ik was even een beetje van mijn stuk maar ik beloof binnen twee dagen te bellen voor een afspraak. Ik logeer samen met mijn vrouw dit weekend op kosten van de regering in Huis ter Duin!’ zei hij met een glimlach. Spoon legde zijn hand op de schouder van zijn collega en wenste hem veel plezier. Hij stond op en liep nog altijd in gedachten verzonken naar de uitgang en wandelde met een strakke pas naar buiten terwijl de blik in zijn ogen was nog altijd zeer streng was. Buiten haalde hij opgelucht adem en stapte in het busje van de Marechaussee dat hem terugbracht naar Rijswijk

waar zijn auto in een parkeergarage stond. Een veiligheidsvoorschrift van de krijgsmacht. Genoeglijk liet hij zich achterover zakken en dacht aan de voorbereidingen die hij had genomen. Er zat schot in zijn plannen, ze waren tot een dusdanig stadium gevorderd dat het beslist niet lang meer zou duren eer hij daadwerkelijk kon gaan ingrijpen.

Geheel in gedachten verzonken liep hij over het bijna witte, hoogpolige tapijt langs de schilderijen aan de wand van zijn luxueuze woonhuis naar de tuindeur. Die verbond de ruime suite van zijn woning met het daarbuiten gelegen terras. Op het moment dat hij de terrasdeur achter zich dicht trok, vlogen er twee Eksters luid kwetterend op en zochten een veilige schuilplaats in de bomen die de grenzen van zijn middelgrote landhuis omzoomden. Nadat hij de vlucht van de vogels met zijn ogen had gevolgd, slenterde hij over de tegels verder naar het gazon, wat zich bijna uitstreckte rond de gehele woning. Ineens bleef hij staan, haalde diep adem en zoog de gemêleerde herfstlucht diep op in zijn longen en bewonderde met genoegen hoe de omringende bomen de laatste maanden waren veranderd. De herfst had de natuur in zijn greep en had alles omgetoverd in een schilderachtig palet van fantastisch kleuren. Sommige bomen hadden felrode bladeren en anderen varieerden van geel, rood, bruin tot oranje. Het herfstseizoen had bepalende charmes nu de bladeren fel tegen elkaar afstaken en in een snel tempo naar de grond dwarrelden. Een geschenk van de natuur wat zich elk jaargetijde herhaalde. Doordat er nauwelijks wind was, hadden de afgevallen bladeren zich tussen de bomen op de grond opgehoopt en vormden een

natuurlijk geel tapijt waar muizen en vogels zich konden verschuilen. Later in het winterseizoen zouden die bladeren door toedoen van regen en natte sneeuw zich omvormen tot een rottende, stinkende, massa vol schimmels en zwammen. Dat zorgde ervoor dat er een uitermate geschikte voedingsbodem ontstond voor allerlei soorten zwammen. Met weemoed in zijn ziel dacht hij terug aan de tijd dat zijn vrouw nog leefde die precies wist welke paddenstoelen eetbaar waren. Ze bereidde dan vaak een heerlijke stuk hertenvlees met een variatie aan paddenstoelen en cantharellen. Het flauwe schijnsel van de herfstzou kon de blauwe waas van ochtendnevels die tussen de bomen hing, nauwelijks verdrijven. Spoon besloot verder te lopen en nog altijd in gedachten verzonken liep hij het gazon op en keek in de verte naar de lager gelegen rivier de Waal, waar schepen in beide richtingen langs elkaar heen voeren. Er was nauwelijks wind, het geronk van de motoren was hier zelfs hoorbaar. Spoon snoof nogmaals diep en zoog de zachte lucht diep op in zijn longen en probeerde zodoende zijn gedachten te ordenen. Officieel had hij de titel Generaal BD, maar het enige waar een gepensioneerde generaal buiten dienst voor werd uitgenodigd, waren parades op veteranendag en afscheidsceremonies van officieren op diverse kazernes. Dat was niets vergeleken bij het praktische leven wat hij als generaal van de Nederlandse strijdkrachten had beleefd. Maar er waren veel uitnodigingen gekomen van bedrijven waar hij lezingen kon geven en dat waren niet de minste. Hij liet niet na om in die lezingen zijn frustraties te openbaren. Op avonden bij multinationals waren er altijd topfunctionarissen aanwezig. De vroegere directeur heette nu CEO, Chief Executive Officer, termen die uit het Engels waren

overgenomen. De vroegere penningmeester of boekhouder was Chief Financial Officer, CFO. Maar hij wist dat ze luisterden en hij vertelde dat hij voor zijn plannen geld nodig had en daarom een fonds opgericht had onder de naam CODE ORANGE. In dat fonds stortte hij ook het geld wat hij met de lezingen verdiende. Spoon liet het aandachtig luisterende gezelschap weten dat hij nu een overvloed van tijd had om over dingen na te denken. Hij zette in keurige bewoordingen uiteen hoe hij had nagedacht over de wetgeving in Nederland en hoe die werd nageleefd. Het vervulde hem met treurnis, het zinde hem allerminst dat er zoveel criminelen ongestraft rondliepen. Er was ook sprake dat er speciale groeperingen waren die uitheemse invloeden in de Nederlandse wetgeving wilden invoeren en dat wekte zijn woede. Groepen buitenlandse minderheden protesteerden op het binnenhof en werden nauwelijks een strobreed in de weg gelegd of amper aangepakt. In zijn ogen was de wetgeving soft en ondoelmatig tegen individuen die het niet goed voor hadden met de grondwet en de Nederlandse democratie. Ook Islamitische invloeden dreigden wetgevingen te ondermijnen en bezeerden zijn patriottische gevoelens. Het gegeven dat ze ooit hadden geroepen dat ze de straten in Europa zouden veranderen in rivieren van bloed, was een doorn in zijn oog. Eén ding was duidelijk, hier moest verandering in komen en Spoon had zijn plannen al voor een groot gedeelte uitgewerkt. Maar aan de uitwerking van die plannen hing een financieel prijskaartje wat zijn weerga niet kende. De eerste prioriteit was gericht op het samenstellen van een budget om alle plannen te kunnen verwezenlijken. Dat was op zichzelf geen sinecure. De reeds verworven financiële middelen moesten garant

staan om een groep strijdbare krachten te werven die groter was dan het viertal waar hij nu al mee werkte. De mannen die in dienst waren getreden moesten de volledige garantie krijgen dat ze voor de rest van hun leven financieel totaal onafhankelijk waren. Als ze hun taken voor Code Orange hadden vervuld was er eenvoudigweg geen plaats meer voor hen in het maatschappelijke leven en moesten sommigen zelfs verhuizen naar het buitenland onder totale anonimiteit. . Daar alleen al hing een financieel prijskaartje aan wat in de miljoenen liep. Cornelis Spoon had na deze spreekbeurten een daverend applaus gekregen en in een gesprek onder vier ogen met de CEO of CFO, schroomde hij niet om een visitekaartje achter te laten waarop het bankrekeningnummer van zijn stichting stond vermeld. Maanden later was het saldo enorm gegroeid. Op een van zijn lezingen had hij een oud commandant van de commandotroepen ontmoet en in de gesprekken die ze hadden gevoerd was duidelijk naar voren gekomen dat de inzichten van beider mannen patriottisch waren. Na die eerste kennismaking was het al snel duidelijk geworden dat beide mannen er dezelfde ideeën op na hielden. Al gauw waren ze het eens dat er een team geformeerd moest worden dat uiterst professioneel te werk moest gaan en de plannen volgens eerder geoefende acties ten uitvoer moest brengen. De opleidingen van mariniers en commando's verschilden nauwelijks van elkaar en vaak hadden ze de beschikking over dezelfde wapens en tactieken. Er waren al opties om de beide strijdmachten samen te voegen nu er door internet cybercriminaliteit was ontstaan en er om bundeling van strijdkrachten werd geschreeuwd. Met die topprioriteit zou hij vandaag een begin gaan maken.

Spoon keek op zijn horloge, de ontmoeting met de man die zijn hele leven bij het korps Commando's had gediend, stond gepland over een uur. Ze hadden elkaar al eerder ontmoet in de kantine van de zweefvliegclub Malden, hun inzichten en ideeën kwamen overeen en het klikte tussen beide mannen. Spoon draaide zich om op zijn hakken en vergrendelde de tuindeur achter zich. Hij liep meteen door de gang naar de achter het huis gelegen garage en klauterde in zijn donkerblauwe Subaru Land Cruiser. Hij reed met een matige snelheid over de Ooise Bandijk in de richting van Berg en Dal en volgde toen de borden naar Groesbeek. De radio stond heel zachtjes, hij draaide de volumeknop hoger en luisterde nu gericht naar wat het programma te bieden had. Van muziek was nauwelijks sprake, het was meer een doffe beat van een drumstel waaroverheen een klaagstem de boventoon voerde. Het was het tegenwoordige geluid van een rapper, die in snelle bewoordingen ageerde tegen alle wetten die door de jaren heen zorgvuldig waren opgesteld. Met muziek had het niets te maken en al snel draaide hij de Afro Jack de nek om. Hij had een afspraak in restaurant 'T Zwaantje wat middenin het Groesbeekse bos lag. Op het grote parkeerterrein was een overvloed aan vrije parkeerplaatsen omdat het toeristenseizoen ten einde was. Spoon liep meteen naar binnen en nam plaats bij de openhaard en bestelde een jachtsoep. Hij vroeg de verbaasde ober of hij twee bellen Franse Cognac wilde neerzetten en aan zijn wens werd meteen gehoor gegeven. Spoon begon meteen aan de geurige jachtsoep en hield nog steeds zijn hoofd naar beneden toen er iemand naderde die sierlijk bewerkte cowboylaarzen droeg en vlak voor zijn tafeltje bleef staan. Pas nadat de vreemdeling luidruchtig kuchte, keek Spoon op

en pinde zijn ogen in die van Simon Looze. Spoon liet zijn lepel in de soepkom staan en stond uiterst langzaam op. Hij stak zijn hand uit en Looze schudde die kort en krachtig.

‘Ga zitten,’ zei de ex generaal uiterst vriendelijk. ‘Kan ik je verrassen met een overheerlijke jachtsoep, als je tenminste al niet gegeten hebt?’ Looze perste zijn lippen op elkaar en knikte overtuigend. Hij keek op een manier waaruit Spoon begreep dat hij dit buitenkansje niet voorbij wilde laten gaan. Alleen de naam Jachtsoep riep al interesse bij hem op. Spoon hield de bel Franse Cognac omhoog, keek in de richting van de ober en wees met zijn vinger naar de soepkom. Hij richtte zijn blik weer op de ex commando naast hem, tot die ook zijn glas oppakte. Voorzichtig tikten ze de bellen tegen elkaar aan en er klonk een helder geluid dat alleen kristal kon verspreiden. De beide mannen nipten voorzichtig van de drank en Looze begon meteen aan de soep toen de ober die neergezet had. Nadat hij het warme voorgerecht gulzig naar binnen had gewerkt, knikte hij voldaan en stak even zijn linkerduim op ten teken dat het voortreffelijk gesmaakt had. Met zijn vingers schoof hij de soepkom naar de linkerkant van de tafel en zuchtte even heel diep.

‘Zullen we meteen ter zake komen, je bericht leek nogal dringend!’ zei Looze enigszins nonchalant.

‘Nou ik heb wat anders in gedachten,’ zei Spoon en stak zijn hand op met de palm naar zijn tafelman geëerd. Hij bewoog zijn vingers met korte bewegingen naar voren, ten teken dat hij wilde laten weten dat zijn vriend nu even moest zwijgen en moest luisteren naar wat hij te zeggen had.

‘Ondanks dat ik met vervroegd pensioen de dienst heb verlaten; wat ik heb te danken aan de vredesmissies waaraan ik heb deelgenomen in Afghanistan en Mali, is mijn hoofd nog redelijk gezond en heb ik nog helemaal geen last van hallucinaties. Toch ben ik mij bewust dat zowel jij als ik niet voldoende zijn opgegroeid met de huidige technieken die het afluisteren van gesprekken mogelijk maken. Ik verzoek je dan ook vriendelijk een wandeling met me te gaan maken in het bos wat hier achter dit restaurant ligt, er zijn daar voortreffelijke wandelpaden waar je ongestoord kunt praten.’ Looze keek zijn oud collega, die hij nog maar kort geleden ontmoet had verwonderd aan. Hij dacht een ogenblik na over de dingen die Spoon net gezegd had en knikte toen instemmend.

‘Je hebt volkomen gelijk, zei Looze toen ze ongeveer honderd meter hadden gewandeld over het zanderige bospad. Als onze plannen realiteit worden, dan zullen we elke stap zorgvuldig moeten overwegen en in het diepste geheim ten uitvoer moeten brengen.’ Beide mannen zwegen en keken elkaar ernstig aan terwijl ze stevig doorliepen en regelmatig diep de kille boslucht inademen.

De zandpaden waren droog en bijna stoffig, met een stevige tred liepen de beide mannen langs de ontelbare naaldbomen waartussen een bijna doodse stilte heerste. Eekhoorns spurpten onhoorbaar over de takken naar andere bomen en het enige geluid wat er te bespeuren viel, was het geritsel van droge bladeren die door de herfst drang in grote getalen los raakten van de bomen en ritselend naar beneden dwarrelden. Zo nu en dan was er gekrijs als een kraaiachtige vogel opvloog. Deze natuurverschijnselen hadden een dermate

impact op de beide mannen dat het gesprek tijdens de wandeling verstomde. Spoon en Looze liepen in gedachten verzonken verder, tussen hen in was meer dan een halve meter ruimte en zo naderden ze een open plek in het bos waar een soort picknick tafel stond. Daar bleven ze staan en Spoon die tijdens de wandeling al scherp had opgelet of niemand hen gevolgd was, leek gerustgesteld en was er bijna zeker van dat niemand in de directe omgeving enige aandacht aan hen had geschonken.

‘Laten we hier gaan zitten, ’ zei Looze. Spoon reageerde spontaan en toen hij plaatsgenomen had legde hij meteen zijn armen op de tafel en keek zijn collega vragend aan.

‘Ik heb uitermate goed nieuws,’ zei Spoon onmiddellijk. ‘Ik ben vele avonden van huis weg geweest om overleg te plegen met grootindustriëlen en je zult het niet geloven maar de donaties die ze toegezegd hebben, stromen ook daadwerkelijk binnen. De totale waarde van de fondsen bedraagt momenteel ruim veertig miljoen Euro, ruimschoots voldoende om het team uit te bouwen en aan de slag te gaan met aanvullende oefeningen.’

‘Hebben ze eisen gesteld, ik bedoel om een tegenprestatie gevraagd?’ brak Looze snel in.

‘Nee ik heb ze uitgelegd dat daar een te groot risico voor ons aan kleeft, het is een vertrouwenskwestie die geëerbiedigd dient te worden want als het uitlekt wie erachter zitten, dan gaan onze mensen levenslang achter de tralies, en wij zelf ook!’

‘Hadden ze daar begrip voor?’

‘Ik vertelde op elke bijeenkomst dat de handen van de overheid tot op zekere hoogte gebonden zijn, zij kunnen staatsgevaarlijke lieden bij berechting hooguit levenslang geven, maar meer mogelijkheden hebben ze niet. Anders dan in Amerika of Italië hebben wij geen vergelijkbaar middel zoals de Navy-seals. Die worden op een missie gestuurd om individuen die een bedreiging voor hun democratie betekenen, om te leggen. Ik heb ze uitgelegd dat er in Nederland behoefte is aan een dergelijk team omdat de wetgeving in ons land te soft is. Kwaadwillende, religieuze groeperingen die hier zijn doorgedrongen, kunnen straffeloos hun gang gaan om onze democratie te laten stagneren en daar moet een eind aan komen. Het is nu eenmaal een gegeven dat de AIVD alleen opsporingswerkzaamheden verricht, het daadwerkelijke arresteren wordt aan de Politie overgelaten. Daardoor verliezen ze enigszins het directe contact met de criminelen en kan er door tussenpersonen gemakkelijk gelect worden. Ze begrepen ook dat als je een dergelijk team wilt formeren, de leden van dat team tot op hun oude dag financieel onafhankelijk moeten worden gesteld. Daar zijn enorme sommen geld mee gemoeid.’ Looze knikte tevreden, hij zette zijn ellebogen op zijn knieën en ondersteunde zijn kin, onderwijl dacht hij diep na over welke relevante vraag hij nog kon stellen.

‘Het is nu jouw beurt om het team van uiterst bekwame mariniers en commando’s samen te stellen.’ Zei Spoon en keek zijn collega doordringend aan.

‘Jij dacht aan zes a zeven man, meest mannen van middelbare leeftijd die net de dienst verlaten hebben en nog

over een uitstekende lichaamsconditie beschikken.’
Reageerde Looze meteen.

‘Jazeker, je hoeft ze nauwelijks meer te trainen, alleen nog extra elementen eraan toevoegen zoals eliminatie van de vijand!’ Na die woorden fronste Looze en keek Spoon indringend aan.

‘Stel als we ze eenmaal geworven hebben en ze willen na een paar weken alsnog afhaken?’ vroeg hij ineens.

‘Daar heb ik nog niet over nagedacht,’ loog Spoon om bestwil, maar daar had hij wel degelijk een scenario voor bedacht dat hij nu nog niet te berde wilde brengen. ‘Begin zo snel mogelijk een extra aantal mannen te werven zodat we een gigantisch team bijeen krijgen. Ik heb een vriend bij de AIVD die genegen is om als mol te opereren en persona non grata die op hun lijst staan aan mij door te geven. Zij zijn niet bij machte om met dergelijke personen af te rekenen. Het is de hoogste tijd dat wij aan de slag gaan, er staan al drie personen op mijn lijstje die staatsgevaarlijk zijn! Helaas is er niemand die ingrijpt, dus is er werk aan de winkel.’ Spoon zweeg en keek laconiek om zich heen, nergens was ook maar iemand te bekennen maar ineens zag hij in de verte een man naderen. Hij kwam snel naderbij en hij had een Duitse Staander aangeliijnd. Spoon keek rustig toe hoe de man met de jachthond voorbij liep en richtte zich toen weer tot Looze.

‘We werken tegenwoordig ook met drones, die met infrarode nachtkijkers zijn voorzien. Voor de meeste van de commando’s of mariniers is dit nieuw maar achter mijn huis is plek genoeg om te oefenen. Verder krijgen sommigen met een talenknobbel ook les in Arabisch en Turks. We hebben

uiteraard een gediplomeerde tolk in ons team maar die is totaal ongeschikt voor combat operaties.'

Looze had met grote belangstelling geluisterd naar de uiteenzetting van Spoon en met opeengeperste lippen staarde hij naar de toppen van de bomen en krabde zijn kin.

'Ik moet bekennen dat je aan veel dingen hebt gedacht maar ik vraag me uiteraard af als we een persoon schaduwen, hoe handelen we dat dan verder af?'

'We kunnen hem met een pak rammel proberen af te schrikken en daarbij zullen we het niet laten als hij toch verder gaat met het plannen van terreurdaden.'

Met geen woord repte Spoon over de man die de trainingen zou gaan leiden want hij vond het beter om Tex zijn naam niet te noemen. Hoe minder iemand wist, hoe minder hij zou kunnen verraden.

De Shisha Lounge aan de Heemraadssingel in Rotterdam centrum werd meestal druk bezocht door Turken, Marokkanen en Antillianen maar nu zaten er drie blanke mannen aan een tafeltje direct naast de ingang. Mohammad Ashra leek vastgekleusterd aan de bar en zijn volledige aandacht was gefocust op het luidruchtige drietal. Hij vond het ongewoon dat er drie blanke Nederlanders in zijn zaak aanwezig waren en het maakte hem enigszins nerveus. Waarom hadden ze zijn tent uitgezocht om een feestje te vieren want daar leek het heel stellig op. Midden op de tafel prijkte een glanzende beker, een trofee die ze leken te hebben binnengehaald op een kaartwedstrijd. Bovenop de beker die voor de mannen stond was duidelijk een voorstelling van uitgewaaierde kaarten met de symbolen van schoppen, ruiten en harten zichtbaar. Een beker die als hoofdprijs vergeven werd bij zoiets als een klaverjaswedstrijd. Dat was precies wat het moest voorstellen voor iedereen die er een blik op kon werpen. De mannen hadden erop gegokt dat niemand vermoedde dat er in de kaartenwaaier een camera was gemonteerd die de ingang en iedereen die het etablissement binnen kwam, registreerde. Veel van de gasten die dit waterpijpcafé bezochten, waren ook reguliere bezoekers van de moskee waar ook Haatprediker Achmed Hawas een regelmatige spreekbeurt verzorgde. Die preken werden door de AIVD geanalyseerd en op opruiing gecontroleerd. De drie Nederlandse mannen hadden alleen oog voor elkaar, ze dronken thee en voerden onderling drukke gesprekken die soms met uitbundig gelach werden beëindigd. Ze gingen heel ongedwongen met elkaar om in de discussies en maakten soms weidse gebaren waarbij ze hun lichamen naar achteren wierpen en naar links rechts neigden

Tijdens die joviale bewegingen hielden ze ongemerkt alle aanwezigen scherp in de gaten. Ashra had zijn ellebogen op de bar geplaatst en zijn hoofd steunde op zijn handen, hij kreeg er geen hoogte van wat deze drie Nederlanders hier deden. Hij vertrouwde het niet maar kon ook geen enkel excuus voor hun aanwezigheid bedenken. Hij schoof de vingers van zijn rechterhand voor zijn mond en keek peinzend naar het drietal en vroeg zich af wat ze in Godsnaam hier zochten. Ze dronken hun thee, lachten om beurten en keken niet doelgericht naar andere aanwezigen in de zaak. Wat zochten ze dan in dit voor Nederlanders ongebruikelijke milieu? Plotseling zag hij dat Misrha bij hun tafeltje stond en hen probeerde een waterpijp in handen te drukken. Ashra's aandacht was nu alleen op dat tafeltje gericht. De mannen lachten uitbundig maar schudden hun hoofden, ze wezen naar het lege theeglazen. Wat Misrha ook probeerde, hij kon niemand van het drietal overhalen om van de waterpijp gebruik te maken en tenslotte droop hij mismoedig af. Alles wat er tijdens de aanwezigheid van de drie mannen in de lounge had afgespeeld was door de camera in de klaverjas trofee nauwkeurig vastgelegd. Alle bewegingen en iedereen die het etablissement een bezoek had gebracht waren zorgvuldig opgenomen en doorgezonden naar de controle wagen die in de Heemraadsingel geparkeerd stond. Tegen sluitingstijd stonden de drie mannen op, nog altijd vrolijk lachend vroegen ze om de rekening en maakten aanstalten om naar huis te gaan. Buiten riepen ze een taxi aan en lieten die enkele kilometers verderop stoppen. Eenmaal buiten op straat bleven ze met elkaar in een vrolijke conversatie maar volgden onopvallend met hun ogen de achterlichten van de taxi tot die in het verkeer opgeslokt was en liepen toen

resoluut de Schietbaanlaan in waar hun eigen vervoermiddel geparkeerd stond. Snel startten ze de wagen en ongemerkt mengden ze zich in de verkeersstroom en arriveerden een tiental minuten later in de Gouvernestraat gelegen in het oude westen waar ze zich met een pasje toegang verschaften tot een ondergrondse parkeergarage van een oude drukkerij. Snel verlieten ze het voertuig en liepen naar een deur die niet op slot zat. In een grotendeels verduisterde kamer namen ze plaats op een rij stoelen terwijl er een scherm oplichtte. De beelden die er nu vertoond werden waren opgenomen door de verborgen camera in de Shishalounge. Ze begonnen meteen te analyseren welke herkenbare personen ze op het scherm zagen. Na een half uur waren ze het er over eens dat er wellicht een figuur een duidelijke dubbelrol speelde en die stond bekend als de zogenaamde Haatprediker Achmed Hawas. Na zijn preken in meerdere moskeeën dook hij onder in de wereld van het entertainment en probeerde daar jongeren te beïnvloeden. Hoe hij dat deed was vooralsnog een volkomen raadsel maar daar zouden ze vroeg of laat wel achter weten te komen. Daarvan waren de mannen stellig overtuigd en een spoor van voldoening tekende zich af op hun gezichten.

Cornelis Spoon zat in zijn werkkamer achter zijn bureau en keek naar de lijst waarop drie nieuwe namen prijkten. Via zijn geheime tipgever bij de marine had hij drie namen van uit de dienst getreden mariniers ontvangen met een volledige rapportage over het hoe en waarom ze als drop-outs waren aangemerkt. Natuurlijk las hij dergelijke rapporten goed door want als ze door wangedrag , drugs of alcohol de dienst hadden verlaten, maakte nogal wat verschil. De meeste jongens hadden door langdurige missies die ook in het buitenland plaats vonden, vaak problemen met hun nog jonge echtgenoten. Sommige vrouwen vonden het heerlijk als hun partner wekenlang van huis was; ze hadden geen probleem met het regelen van klussen rond het huis en het afhandelen van lopende kosten posten. Er waren echter ook jonge vrouwen die hun echtgenoot het liefst elke dag om zich heen wilde hebben en zich daardoor gesterkt voelden. Ze misten de geborgenheid van een gezin en steevast liepen degelijke huwelijken op de klippen. Spoon begreep dat een jonge marinier die er plotseling alleen was komen te staan, ook makkelijke zijn ontslag bij de marine had aangevraagd. Die jonge kerels waren uitermate geschikt voor het werk waar hij ze voor nodig dacht te hebben. Hun namen werden omcirkeld met een groen potlood. De lijst met afgezwaaide mariniers werd de volgende dag door een speciale koerier bij Simon Looze afgeleverd en die ging de volgende dag meteen aan het werk om een afspraak te maken met een van de ex mariniers. Hij ging zorgvuldig te werk, geen moment haastte

hij zich en nam alle tijd om de man op zijn gemak te stellen. Hij regelde telefonisch een afspraak om de man ergens in het land te ontmoeten en dat was meestal meer dan zestig kilometer van de plaats verwijderd van waar hij woonde. Dit allemaal uit voorzorg om zo min mogelijk de kans te lopen bekenden tegen te komen op de ontmoetingsplek. Looze had na een week drie ex-mariniers gescreend en uiteindelijk was er een geschikt om toe te treden tot het speciale team van Spoon. De dwalende jonge kerel had weer een doel en de beloofde tienduizend euro om zijn bestaan opnieuw in te richten stond aan het eind van de maand op zijn bankrekening. Looze reed met een redelijk voldaan gevoel naar huis en wachtte rustig tot er een lijst met nieuwe rekruten bij hem thuis bezorgd werd en weer verder aan de slag kon. Hij beseftte dat Spoon voor een doeltreffend team meer dan vijftien goede mannen nodig had om volledig op oorlogssterkte te komen en daar was hij momenteel nog lang niet aan toe.

Spoon had de beelden bestudeerd die in de Shishalounge waren opgenomen van de Haatprediker Achmed Hawas en hij had zijn team, wat nog maar uit vijf medestrijders bestond, opdracht gegeven om de man de volgende weken nauwkeuriger te blijven volgen. Voor het duister inviel reed een donkerblauwe Volkswagen Transporter de Heemraadsingel op en parkeerde aan de andere kant van het water ter hoogte van de Shishalounge. Op het moment dat Achmed Hawas bij het etablissement arriveerde, schoof de schuifdeur van de Transporter open en stapte een man met een aangelijsde Duitse herder de bus uit. De man stak de straat over en liep naar het wandelpad dat aangelegd was in het groene talud naast de singel, de hond snuffelde aan wat uitwerpselen die langs het voetpad op het grasveld lagen en kon wel zeven meter vrijuit lopend door de lange lijn die automatisch oprolde als hij dichterbij zijn baasje kwam. De weerslijn van de straatlantaarns weerspiegelde in de spaarzame golfjes op het water van de singel waar hier en daar donkere plekken waren gevormd door de schaduwen van de bomen die ruimschoots op het talud aan weerszijden van de singel aanwezig waren. Er vormden zich wat ronde rimpeltjes in het water toen een eend die nog niet op de kant geklommen met zijn vleugels klapperde. Maar er waren ook nog andere geluiden van trams die met hun ijzeren wielen knarsend een wissel passeerden en bij elke voetgangersoversteek een doordringend belgerinkel lieten horen. Ook werden de voetstappen van de man met de hond totaal overstemd door het niet aflatende geluid van auto's, brommers en scooters wat heel de nacht door eek te gaan. Van de schaduwplekken in de wandelzone maakte de man comfortabel gebruik om zich zoveel mogelijk aan het zicht te

onttrekken. Hij was echter niet de enige die hier zijn hond uitliet maar hoe later het werd, des te minder hondenbezitters kwam hij tegen. Uiteindelijk vond hij een bankje ongeveer honderd meter van de ingang van de bar vandaan en ging daar even zitten. De hond was zodanig getraind dat hij niet pal voor zijn baasje op de grond ging liggen, maar vrijelijk rondsuffelde zoals een ongetrainde hond geleerd had en pas dan reageerde het beest als er een bepaald teken werd gegeven. Argeloos volgde de man de bewegingen van het dier en leek totaal niet geïnteresseerd in zijn omgeving. Plotseling ging hij rechtop zitten want in het oortje wat hij in had was een korte piep te horen. Zijn collega's in het busje hadden met nachtkijkers de ingang van de lounge in de gaten gehouden en maakten hem er op attent dat Hawas naar buiten was gekomen. Hij gaf een korte ruk aan de lijn en stond meteen op. De herder stond ogenblikkelijk naast hem en keek nu in de zelfde richting als zijn baas. Hij zag de man die de horecagelegenheid verliet en volgde hem nu op ruime afstand, hij hield voldoende afstand en vond bijna altijd een boom die hem zo goed als onzichtbaar maakte in het park. Nadat hij Hawas een paar honderd meter gevolgd had, sloeg die ineens rechtsom een kale verlichtte straat in waar voor hem geen goede dekking aanwezig was en hij was genoodzaakt de achtervolging te staken. Hij griste meteen een minuscuul microfoontje onder de reverse van zijn jas vandaan en fluisterend gaf hij enkele codes door. Het antwoord was kort en bondig, dit had zo geen enkele zin en de achtervolging werd afgebroken en hij liep terug naar de bus. Het speurwerk moest op een andere avond vervolgd worden en dan zou er gebruikt gemaakt worden van een drone, want Hawas mocht geen argwaan

krijgen dat hij gevolgd werd. Voor Spoon en zijn team was het van het allergrootste belang dat ze er achter kwamen wat de Haatprediker in zijn schild voerde.

Spoon had verschillende telefoongesprekken gevoerd en keek somber voor zich uit, de man bij het OM had een trieste mededeling gedaan dat er meer dan duizend criminelen in Nederland rond liepen die eigenlijk opgesloten zouden moeten zitten voor ernstige misdaden die ze gepleegd hadden. Maar het Openbaar Ministerie had eenvoudigweg niet genoeg mankracht om alle vergripen strafrechtelijk te vervolgen. De misdaden die gepleegd waren varieerden van een gewone winkeldiefstal, tasjesroof tot gewapende overvallen. De lijst die Spoon van een bevriende OM'er had gekregen diende strikt geheim te blijven, want het lekken van dergelijke informatie, daar stond een fikse straf op. Spoon had beloofd een aantal van de urgente gevallen voor zijn rekening te nemen die ze zelf niet konden handelen. Als de AIVD, de Algemene Inlichtingen en Veiligheidsdienst een individu op het spoor was die vermoedelijk banden had met een terroristische organisatie, dan hield daar voor hun op en nam de DSI het over. De Dienst Speciale Interventie was jarenlang opgeleid om criminelen en terroristen te arresteren en ze werden soms bijgestaan door het RRT. Dit Rappid Response Team bestond voornamelijk uit ex Commando's en Mariniers die om een of andere reden de dienst verlaten hadden en misschien op zoek waren naar een avontuurlijker levenssituatie. Spoon viste eigenlijk in dezelfde vijver en had daarom nogal moeite zijn team op volle sterkte te krijgen. Maar met de mol bij het OM had hij een duidelijke afspraak gemaakt, Spoon nam alleen personen non grata voor zijn rekening. Staatsgevaarlijke individuen die eigenlijk ongewenst waren in Nederland maar volgens de rechten van de mens niet vervolgd konden worden en waar de regering machteloos moest toezien hoe ze ongestoord hun gang konden gaan met

haat prediken. Volgens de wet deden ze niets verkeerd omdat in een democratie vrijheid van Godsdienst gold. Maar eigenlijk waren ze staatsgevaarlijk en dat maakte Cornelis Spoon woedend. Met gebalde vuisten liep hij zijn huis uit en stapte in zijn Land Cruiser, er werden die middag drie nieuwe rekruten aan een test onderworpen in zijn pas verworven trainingskamp in het Brabantse Alphen. Hij wilde met eigen ogen zien hoe ze de training doorstonden en hij was bovendien toe aan wat afwisseling.

Achmed Hawas was een oprecht moslim, hij was opgegroeid in Jemen en alles wat bij de Islam hoorde, was hem met de paplepel ingegeven. Zijn ouders leefden van de verkoop van Kamelenmelk in een leefomgeving waar alles dor en droog was. Woeste zandheuvels waar nauwelijks iets eetbaars te vinden was voor de dieren. Als jonge jongen, gekleed in een witte Djellaba en een bonte lendendoek om zijn middel maar zonder enig schoeisel aan zijn voeten, trok hij met de kudde kamelen door de woestijn op zoek naar een oase waar groenvoer aanwezig was en bovenal water. Het was een zware klus om achter de beesten aan te ploeteren. Ondanks dat de dieren zich uiterst langzaam voortbewogen, moest hij blootsvoets over de grove, scherpe rotsachtige stenen klauteren en de daartussen levenden schorpioenen ontwijken. Toch was het zijn plicht om tijdens het zware werk vijf keer per dag te bidden. Met een uiterste inspanning sloeg hij een pin in de grond en bond de leidende kameel daaraan vast. De rest stopte dan ook en Achmed begon met de rituelen. Hij trok zijn lendendoek van zijn lichaam en spreidde die voor zich neer op een vlak gemaakt stukje zandgrond. Hij griste een plastic fles uit de zadeltas van de kameel en begon zijn mond, neus en hele gezicht te reinigen. Dan volgden nog zijn geslachtsdelen en uiteindelijk was hij rein genoeg om voor Allah te verschijnen. Hij liet zich op zijn knieën zakken, bracht zijn handen omhoog en prevelde iets binnensmonds en boog daarna voorover tot zijn handen en hoofd de grond raakten, en bleef zo enkele tellen in een soort trance voorover liggen. Toen hij weer rechtop zat herhaalde hij deze ceremonie vijf keer en rolde toen de doek op en sloeg het met een geroutineerde beweging een paar keer om zijn middel en maakte het vast door er een strik in te knopen.

Als de zon een bepaalde stand had bereikt, dan wist hij dat het opnieuw tijd was voor het gebed, en zo vervulde hij zijn placht vijf keer per dag. Zorgend voor zijn kudde trok hij door de woestijn totdat hij in een soort gemeenschap terecht kwam. Hij bleef dan enkele dagen in die nederzetting om melk te verkopen en zijn dieren voldoende tee laten eten en drinken. Op de heiligste dag van de week nam hij dan ook deel aan het vrijdaggebed in de Moskee. Hij luisterde goed naar de prediking van de Imam en vond het vreemd dat die telkens opriep aan alle Moslims de Islam Heerschappij wereldwijd uit te dragen tot alle volkeren tot de Islam te bekeren. Waren er dan nog andere geloven in de wereld vroeg hij zich af, alles en overal waar hij geweest was werd er steevast elke dag vijf keer gebeden, precies zoals hij dat deed. Maar later bleek daar ook een eind aan te komen want zijn ouders hadden van betrouwbare bronnen vernomen dat er wel eens oorlog zou kunnen uitbreken en ze besloten met de opbrengst van de verkoop van de kamelen naar een ander land te trekken. Van de een op de andere dag moest hij sandalen gaan dragen, ze gingen op reis en voor hem was het heel erg wennen om iets aan zijn voeten te moeten dulden. Toen ze uiteindelijk in Nederland aankwamen was Achmed de twintig al gepasseerd en was hij gewend met schoeisel aan te lopen. Hij kon zijn ogen niet geloven hoe anders het leven was in dit vreemde land. Het vreselijkste waar hij ontzettend veel moeite mee had was dat ontstellend veel vrouwen geen hoofddoekje droegen, wat zou de profeet daar wel van vinden, misschien werden ze de volgende dag wel gestenigd. Maar dat bleek een misvatting want iedereen liep weken later nog steeds rond zonder hoofddoek en in goede gezondheid. Hij werd een beetje duizelig van al die veranderingen en

snapte niet dat de straffen uitbleven. Toen kwam hij in contact met een jongen van zijn eigen leeftijd die in Nederland geboren was en die vertelde hem alles over de verschillende religies die er op de wereld beleden werden. In Nederland woonden veel christenen en Katholieken baden thuis bij het eten en een keer per week in een kerk of kathedraal. Er waren ook Joden die naar een synagoge gingen maar daar waren er niet zoveel meer van omdat een Duitse dictator geprobeerd had ze in de vorige eeuw uit te roeien. Maar dat was niet gelukt en hij had wel geleerd dat die taak nu op de schouders van de moslims rustte om dat werk te volbrengen.

Vanaf dat moment had Achmed Hawas een beslissing genomen, hij zou zich volledig inzetten om de roep van Mohammed te volgen. Een jaar had hij zich volledig op zijn studie geworpen en was bekwaam om zich als Imam in te zetten voor het goede doel. Overal waar zich moslimjongeren bevonden was hij te vinden en deed zijn uiterste best op hen in te spreken. Hij prentte ze in het geheugen de Islam te verheffen tot wereldheerschappij en het was hun taak daaraan mee te werken. De Islamieten moesten enorme offers brengen om het uiteindelijk zover te laten komen. De wereldgeschiedenis had overduidelijk aangetoond hoe het niet moest en de voorbeelden waren netjes in de geschiedenisboeken opgetekend. De oudste herinnering was welhaast het Romeinse rijk dat met veldslagen heel veel terreinwinst had geboekt maar uiteindelijk toch weer ten onder was gegaan. Hetzelfde lot onderging het Ottomaanse rijk en toen kwam Napoleon. Met grote legers trok hij door de landen van Europa en strandde tenslotte bij Waterloo. Adolf Hitler zag later zijn kans schoon en liep zich dood in Rusland.

Hij had een wereldrijk voor ogen maar het bleek onmogelijk om alle bezette landen onder de knoet te houden en het verzet was dodelijk. Het Communistische Rusland, toen nog Sovjetunie, was toen aan de beurt de wereldheerschappij over te nemen met een geheel nieuwe tactiek. Ze begonnen in Italië, infiltreerden in vakbonden en stopten er veel roebels in om stakingen te organiseren om zo de economie te de-escaleren. Ze hoefden dan het land niet binnen te vallen maar werden binnen geroepen. Tegelijkertijd pasten ze die tactiek toe in meerdere Europese landen waaronder Engeland en het was een kwestie van tijd eer de chaos toesloeg en ze de macht konden overnemen. In Engeland regeerde de ijzeren Lady Margret Thatcher genaamd en die gaf echter geen krimp en liet de vakbonden zolang staken totdat ze geen stuiver meer in kas hadden en failliet werden verklaard. Ze had gewonnen maar duizenden arbeiders waren tot de bedelstaf veroordeeld en de armoede was schrijnend. Toch was de prijs die voor de vrijheid betaald was geen waardeloos offer geweest want uiteindelijk was het Sovjetregime nadat het zeventig jaar had geregeerd in stukken uiteen gevallen. Filosofen in de vrije wereld hadden voorspeld dat een dergelijk regime dat vijftientwintig procent van het nationale inkomen uitgaf aan wapentuig, vroeg of laat zou imploderen. De wapenindustrie zou floreren maar de economie die dat allemaal moest bekostigen zou vroeg of laat op zijn reet komen te liggen met als gevolg een recessie van ongekennde grootte. Na jaren van grote spanningen in de wereld keerde de rust weer en de economische groei was wereldwijd enorm. Toch broedde er een nieuw conflict, het was de Islam die nu zijn zinnen had gezet om een gooi naar de wereldheerschappij te doen maar met een totaal andere

tactiek. Een werkwijze die totaal afweek van de eerder uitgevoerde methoden, iets wat leek op de verschroeiende aarde. Geen legers op de been brengen om landen binnen te vallen of van binnenuit de economie te ontwrichten, nee ze hadden wat anders bedacht. Geheel onverwacht werden ze geholpen door de Amerikanen die de grootste graanschuur van de wereld bezaten. Plotseling werden de graanprijzen opgeschroefd en omdat er in de landen van het Midden-Oosten amper een zak gerst groeit om een paard te voeren, sloeg de paniek en de armoede toe. Nog datzelfde jaar brak de eerste burgeroorlog uit en kort daarna volgden de ongeregelde heden in Libya, Egypte, Irak Iran, Syrië. Tunesië wist het beperkt te houden net als Marokko, maar de chaos in al die landen was compleet en de vluchtelingenstromen kwamen op gang. De burgeroorlog zorgde ervoor dat Islamieten massaal richting Europa trokken en zo de hun geloof over de wereld van het christendom verspreiden. Moslims vestigden zich in alle landen van de Europese unie en ondanks dat er in Indonesië geen burgeroorlog was, probeerden ze daar massaal richting Australië te trekken hoewel ze daar niet met open armen werden ontvangen. De raden van de vluchtelingen spraken daar schande van maar in hoeverre ze gelijk zullen krijgen in de toekomst, valt nog te bezien. In elk geval had Achmed Hawas zich te scharen achter de wil van de profeet en bezocht in Rotterdam alle openbare gelegenheden waar Moslimjongeren pleegden heen te gaan en hij had Allah beloofd ze te wijzen op de geboden uit de Koran. Elke avond ging hij op pad en hield er rekening mee dat de Nederlandse veiligheidsdiensten achter hem aan zouden komen als ze van zijn praktijken lucht kregen. Als hij 's avonds van huis ging lette hij ongemerkt scherp op of hij

niet gevolgd werd. Ondanks dat hij geen enkel verdacht iemand in zijn buurt zag, liep hij de Shishalounge aan de Heemraadssingel binnen en verdween even later door de achterdeur naar buiten om in het daarachter gelegen gebedshuis jongeren aan te spreken die daar roekeloze spelletjes speelden. Hawas wist dat eventuele achtervolgers dachten dat hij nog altijd in de Shishalounge verbleef en op die manier ongestoord overal heen kon gaan waar dwalende jongeren terechtgewezen konden worden en ze misschien te kunnen werven voor de heilige Jihad. Het was zijn plicht en hij geloofde heilig in de verwezenlijking van de droom dat de Islam alsnog de wereldheerschappij zou verwerven ondanks dat al die anderen zo dramatisch gefaald hadden. Het was zeven uur in de avond en Hawas was gereed om zijn woning te verlaten. Bij de buitendeur hield hij in en keek naar het heilige zwaard wat boven de deur hing. Hij kruiste zijn handen voor zijn borst, keek op naar het zwaard en bewoog toen zijn handen naar zijn voorhoofd en met gespreide vingers veegde hij langzaam over zijn voorhoofd, ogen en neus naar beneden. Een eerbetoon aan Allah de almachtige. Hij ontgrendelde de deur en liep naar buiten waar hij rustig even bleef staan om de omgeving te verkennen. Toen hij niets opmerkelijks zag begon hij zijn avondwandeling in de richting van de Heemraadssingel.

Aletta Jacobi draaide de parkeerplaats op van de McDonalds langs de A27 bij Meerkerk en stapte uit haar auto. Ze was gekleed in een groene Jumpsuit en droeg bijpassende groene instappers met lage hakken. Dit schoeisel was uitermate geschikt om auto te rijden en met lenig tred liep ze naar de ingang en schoof haar witte handtas die met een brede band om haar nek hing, zo ver mogelijk naar achteren. Om haar hals droeg ze een donkerblauwe sjaal met witte stippen die in de wind mee wapperde met haar lange, blonde haren. Haar gezicht was gebruid en haar lichtblauwe ogen stonden scherp en fris in haar gezicht en hielden iedereen en alles om haar heen, scherp in de gaten. Toen ze binnen stond en de automatische schuifdeuren zich achter haar sloten, bleef ze even staan en keek de zaak rond om een beslissing te nemen welke tafel ze zou nemen. Recht tegenover de ingang zag ze een tafel die opgeruimd was en waar niemand op dat moment zat. Het is bij dit soort eetgelegenheden langs de snelweg gebruikelijk om eerst aan de balie een keuze te maken en af te rekenen maar mensen die aan een tafeltje gaan zitten worden na enige tijd ook daar bediend. Aletta Jacobi had helemaal geen haast en vanaf de plek waar ze ging zitten kon ze de ingang nauwlettend observeren. Het duurde maar een paar minuten toen een serveerster zich aandiende en ze bestelde espresso met een donut. Ze nam een tweede hap van de donut toen de deur open schoof en Cornelis Spoon naar binnen stapte. Ze legde meteen de etenswaar neer en keek met een indringende blik naar de rijzige persoon die op zijn beurt met zijn ogen alle tafeltjes inspecteerde tot hij haar zag zitten. Spoon was gekleed in een zwarte broek en een wit overhemd met opgestroopte mouwen. Zijn gekrulde

haardos was bijna helemaal grijs, zijn gelaat met brede kin en iets uitstekende jukbeenderen vertoonde een vastberaden uitdrukking. Zijn groengrijze stonden helder onder de donkergrijze wenkbrauwen. Slink en lenig voor een vijftigplusser, wendde hij zich ogenblikkelijk naar de tafel waar de vrouw zat die Het OM vertegenwoordigde. Het was geen chique gelegenheid waar ze hadden afgesproken maar om de kans te verkleinen dat ze daar door iemand werden opgemerkt was heel klein en voor de veiligheid zochten ze dus zulke gelegenheden op om elkaar te spreken. Dit soort ontmoetingsplaatsen was bij uitstek geschikt om eventuele achtervolgers te kunnen spotten. Langgerekte stukken snelweg boden de gelegenheid om in de achteruitkijkspiegel langdurig het achterop komende verkeer in de gaten te houden en te kijken of er een bepaalde auto op afstand bleef volgen. En zeker door zonder richting aan te geven plotseling een afslag nam. Achtervolgers waren dan te laat om te reageren en ze zouden zich alsnog moeten blootgeven als ze de inrit naar het afgelegen wegrestaurant op reden. Aletta Jacobi wist niet zeker of ze gevolgd werd maar de kans bestond en daarom nam ze het zekere voor het onzekere. Datzelfde gold ook voor Cornelis Spoon, als Generaal buiten dienst met zijn dossierkennis van vele leger geheimen, zou hij zomaar door de MIVD in de gaten gehouden kunnen worden. En mocht dit het geval zijn, dan had hij zich voorgenomen de ontmoetingen met Aletta Jacobi altijd op andere plaatsen en gelegenheden te regelen. Aletta was voor hem een onmisbare bron van informatie waar hij heel zorgvuldig mee om ging. En hoewel hij omzichtig in haar richting liep en de ontmoeting op een toevalstreffer te doen lijken, brandde hij van nieuwsgierigheid wat ze te vertellen had.

‘Goedemorgen,’ snel keek hij op zijn polshorloge. ‘Middag, bedoel ik!’ Het was kwart over twaalf en hij zag dat ze bleef zitten en de toegangsdeur waar hij door naar binnen was gekomen, nauwlettend in de gaten hield. Toen ze gerustgesteld was stond ze op en stak haar slanke hand uit. ‘Neem Plaats Corneleis.’ zei ze met een vriendelijk toon en straalde een warme glimlach uit. ‘Ik heb alvast koffie en een donut besteld, wil jij ook iets gebruiken?’ Terwijl ze dat vroeg legde ze haar hand op zijn stevige schouder en drukte hem heel zachtzinnig naar de stoel naast haar.

‘Ja ik lust ook graag koffie met een uitsmijter maar ik denk dat ik hier beter een dubbele burger kan bestellen want uitsmijters zullen ze wel niet hebben.’ zei hij met een brede lach om zijn lippen. ‘Ik was vanmorgen al vroeg op en ik moet bekennen dat ik door de heerlijke geur van gefruite uien ineens enorm veel trek heb gekregen.’ Nadat de serveerster koffie en de burger had gebracht keek Spoon haar doordringend aan. ‘Heb je nog nieuws over de ontwikkelingen bij justitie?’ vroeg hij en keek haar doordringend aan.

‘Oké, we hebben het de vorige keer al gehad over de duizend criminelen die na hun veroordeling nog rondlopen en eigenlijk in de bak zouden moeten zitten. De politie en de marechaussee is dagelijks naar die personen op zoek en die zullen te zijner tijd ook wel opgepakt worden maar waar ik me zorgen om maak zijn de ongewenste gasten die via de rechter niets ten laste kunnen worden gelegd. Het zijn gevaarlijke individuen die tussen de mazen van de wet doorglippen maar uiteindelijk strafbare feiten plegen door jonge moslims te radicaliseren die uiteindelijk klaargestoomd worden om onze democratie te destabiliseren.’ Zei ze met een zucht en haar

ogen werden ietwat donkerder. Spoon schudde instemmend zijn hoofd en keek eveneens ernstig. Hij nam een paar happen van de burger en liet wat koffie naar binnen glijden, toen richtte hij zijn blik weer op haar en veegde zijn mond schoon. 'Uiteindelijk zou ik graag die uitzonderingen voor mijn rekening willen nemen, we zijn die Haatprediker momenteel aan het volgen maar mijn team is inmiddels uitgebreid met nieuwe leden dus kunnen we een volgend persona non grata best aan. 'Ik wil wel dat je me op de hoogte houdt van je vorderingen. 'zei ze haastig. 'Ik heb nu een Turkse kapper op mijn lijst staan waarvan we vermoeden dat er witwaspraktijken in zijn zaak plaatsvinden maar we hebben onvoldoende bewijzen tegen hem op in te grijpen. Het zou prachtig zijn als je zijn gangen na sluitingstijd zou kunnen nagaan.'

'Dat is niet zo moeilijk, wij volgen hem na werktijd naar zijn privé bestemming en om fouten te vermijden doen we daar minimaal een week over zodat we zeker weten waar hij woont. We hebben de beschikking over de modernste apparatuur om zijn telefoon af te tappen en met richtmicrofoons een op een gesprekken af te luisteren.' zei Spoon met veel overtuiging. De vrouw van het Openbaar Ministerie keek hem aan met een verblijde glimlach op haar gezicht en ze pakte de menukaart. Ongemerkt haalde ze een kleine enveloppe uit haar witte handtasje en schoof die met een snelle beweging tussen de menukaart en gaf die aan Spoon. Spoon bestudeerde de menukaart en vouwde ongemerkt de enveloppe drie keer dubbel zodat hij gemakkelijk in de borstzak van zijn witte overhemd paste en maakte toen een gebaar naar de serveerster. 'Ik geloof dat we hier zonder begluurt te worden een goedde ontmoeting

hebben gehad, ik lust nog wel een kop koffie, wil jij er ook nog een?' Ze knikte alleen maar.

Niet alleen de man met de hond stapte uit het busje aan de Heemraadssingel, maar ook iemand die een Drone onder zijn arm geklemd hield. Beide mannen namen hun posities in tegenover de Shishalounge en hielden iedereen nauwgezet in de gaten die er naar binnen ging. Uiteindelijk kwam het bericht via hun oordopje binnen dat Achmed Hawas in aantocht was. Zoals gewoonlijk was hij weer alleen en glipte de bar binnen. Vanaf dat moment was de communicatie ook meteen weer verbroken en de man met de hond gaf zijn collega even verderop een teken dat hij nu aan de beurt was. De drone steeg geruisloos op en zweefde over het pand om de achterdeur in de gaten te houden. Het geduld van eindeloos wachten werd beloond, amper tien minuten nadat Hawas de bar was binnen gegaan, legde de camera met uiterst scherpe beelden vast dat Hawas door de achterdeur naar buiten glipte. Hij stapte stevig door een links gelegen slop en verdween plotseling uit beeld toen hij een van de huizen binnen liep. De op afstand bediende drone steeg naar een zekere hoogte zodat alle omgevende steegjes in beeld bleven maar nergens kwam Hawas naar buiten. Het was een mysterie waar de man die de drone bediende geen raad mee wist en uiteindelijk moest hij zijn poging staken omdat de brandstof op was. Hij maakte een rapport op wat de volgende dag in een speciale code bij Simon Looze in zijn computer leesbaar werd gemaakt toen hij het wachtwoord had ingetypt. De oud commandant der commando's begreep meteen wat er loos was en er zat voor hem weinig anders op als contact te zoeken met Spoon die de eindverantwoordelijkheid had. Rond het middaguur de volgende dag ontmoette de heren elkaar weer in het Groesbeekse bos waar ze in het restaurant 'T Zwaantje weer

een rijk gevulde paddenstoelensoep bestelden. Na dit heerlijke voorgerecht liepen ze de bekende zandweg af en toen ze ongeveer honderd meter waren gevorderd keek Looze achterom, er was niets of niemand te bekennen en hij schraapte zijn keel. ‘Vooralsnog hebben we weinig of geen succes geboekt met die Hawas.’ Zei hij terwijl hij Spoon bedenkelijk aan keek.

‘Ik heb daar in mijn voorbereiding eigenlijk al rekening mee gehouden want in een dergelijke grote stad is het niet eenvoudig om onopgemerkt een individu te volgen. Maar ik heb daar wel een oplossing voor bedacht want als plan A niet werkt en Plan B ook niet, dan rest alleen nog plan C,’ zei hij met een zucht.

‘Wat houdt plan C in?’ vroeg Looze een beetje ongelovig kijkend.

‘Ja,.. sinds kort beschik ik over een chip waarmee we elk individu kunnen volgen toe op zijn bed aan toe ,’

‘Een chip, hoe wou je dat dan doen?’ vroeg Looze een beetje ongeduldig.

‘Ja, dat is een gevoelige zaak waar ik jou eigenlijk buiten wilde houden want hoe minder mensen hiervan weten, des te beter het is. Met alle respect, maar ik heb alleen Tex hiervan in kennis gesteld en zonder aanzien des persoons zou ik het graag zo houden als je begrijpt wat ik bedoel.’ Looze keek bedenkelijk en dacht even diep na en langzaam knikt hij instemmend.

‘Ja ja , zei hij tenslotte. ‘Ik snap wat je bedoelt, als er later ooit een kink in de kabel komt is het beter als je

sommige dingen niet weet. No hard Feelings oude kameraad.' Spoon was zichtbaar opgelucht dat Looze ruimdenkend was en begrip toonde voor de keiharde regels dat niet alle maatregelen openbaar waren voor alle medewerkers in het project wat hij had opgestart.

'Goed ik ben blij dat je het ermee eens bent en dan ga ik nu plan C in werking stellen.' Hij boog voorover en graaide de smartphone uit zijn binnenzak en toetste een nummer in. Na drie seconden had hij iemand aan de lijn en zei: 'Met Cornelis, alle bakens staan op groen voor plan C, ga je gang!' Hij verbrak de verbinding en keek Looze lachend aan. 'Laten we nog wat gaan eten, mijn maag rammelt.' De strakke uitdrukking op het gezicht van Simon Looze was verdwenen en hij zette zijn hakken in de zandweg, hij kromde zijn rug en wreef enthousiast in zijn handen. 'Laten we dat doen, ik barst van de trek. Zonder verder nog een woord te wisselen liepen ze terug naar het restaurant .

Texodorus Biermaker had het bericht ontvangen en een zekere spanning maakte zich van hem meester. Plan C was geen kattenpis maar bevel was nu eenmaal bevel en het eerste wat hij deed was zijn militaire uitvoerder bij zich roepen. De donkere Volkswagen Transporter reed de volgende avond langzaam het oostelijk deel van de Heemraadssingel op en liet de man met de hond uitstappen. Daarna reed de bus verder en draaide bij de Vierambachtstraat terug het westelijk deel van de Heemraadssingel in en parkeerde honderd meter voorbij de Shishalounge langs het trottoir. Het wachten voor de vier getrainde commando's achter in de bus was begonnen. Het onderste gedeelte van hun bivakmutsen was naar boven geschoven zodat ze rustig hun koffie konden drinken en fluisterend met elkaar converseerden. Toen er een piepje klonk, gooiden ze hun plastic bekertjes in een afvalbak en schoven de klep van hun bivakmuts voor hun monden en wachtten gespannen af tot ze een vervolg signaal kregen. Dat signaal bleef evenwel nog even uit, eerst hoorden ze dat de motor van het busje werd gestart en de wagen langzaam in beweging kwam. Twintig meter voor de Shishalounge was Hawas plotseling de straat overgestoken en bij een bosje bukte hij zich en spuwde een rochel uit, op dat moment stootte de Volkswagen naar voren en remde schielijk af. De deur vloog open en de vier gemaskerde mannen sprongen naar buiten. Heel professioneel tikten ze hem met een honkbalknuppel op een bepaalde plek op zijn hoofd, zodat hij bewusteloos, maar buiten levensgevaar in elkaar zakte. Vliegensvlug werd hij het busje in gedragen en zonder al te veel lawaai reed de zwarte bus de straat uit. In het laadruim van de bus werd Hawas op een soort brancard voorover

gelegd, zodat hij niks kon zien van zijn omgeving mocht hij per ongeluk snel bij komen. Een van de mannen had zijn handschoenen uitgetrokken en boog zich over Hawas. Hij had een injectiespuit in zijn hand en stak meteen de naald achter in de nek van de Haatprediker. Toen hij de spuit teruggetrokken had, keek hij op zijn horloge en tikte op het ruitje achter de chauffeurscabine. De bestuurder draaide zich even om en zag het handgebaar van zijn collega die bedoelde dat het gas erop moest. Hij versnelde meteen en zag in de spiegel dat zijn collega achterin een nieuwe ampul in de injectienaald stopte voor het geval Hawas eerder bij mocht komen. Na ruim een uur rijden kwamen ze aan op de Ooise Bandijk bij de woning van Spoon. Het hek ging automatisch open en ze reden de oprit naar de woning in.

De telefoon rinkelde doordringend en toen Spoon in de richting van het apparaat liep bekreep hem al een gevoel van ongemak. Nooit eerder was hij om half elf `s morgens lastig gevallen dus moest er ergens wel iets aan de hand zijn. ‘Hallo, ‘ zei hij min of meer fluisterend. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij en er klonk enge spanning in zijn stem.

‘We hebben een uitvaller, je zal er wel rekening mee hebben gehouden maar er niet op gehoopt hebben, toch is het zover. Hendrik kapt er mee, en hij is vastbesloten!’ zei Looze zonder enige vorm van omhaal. Het bleef even stil maar Spoon hield niet van lange omwegen en reageerde meteen. ‘Natuurlijk had ik zoiets volledig ingecalculeerd maar ik vind het jammer dat het al zo snel gebeurt. Stuur hem vandaag nog naar me toe en zeg hem dat hij alleen moet komen, dan ga ik hem betalen voor bewezen diensten. Dank je Looze en geef me even een seintje als hij onderweg is dan ga ik in de tussentijd nog even naar de bank om zijn afkoopsom te regelen. ‘ Spoon hing meteen op en liep naar de koelkast waar hij alle flessen drank begon te verwisselen. Daarna schonk hij een glas Whisky in en belde een medewerker van de buitendienst. Hij gaf een aantal instructies door en liet zich toen in een wit lederen fauteuil zakken en wachtte tot Hendrik zich meldde.

Twee uur later ging de bel en Spoon liep met een strakke gezichtsuitdrukking naar de voordeur. Hendrik was een stoere man van ongeveer vijfendertig jaar, een stevig postuur maar Spoon vond het meteen vreemd dat deze forse kerel al op zo jonge leeftijd het korps mariniers had verlaten. Dat was natuurlijk niet normaal dus hij begreep meteen dat er een addertje onder het gras moest zitten. Hij had direct gezien dat

de auto die op de oprit stond helemaal leeg was dus had hij zich aan de instructie gehouden om alleen te komen. Spoon sloeg een arm om de man heen, keek zorgvuldig of er geen ander voertuig iets verderop stond en troonde toen de huurling naar binnen. Eenmaal binnen liep Spoon Hendrik voorbij en wenkte hem de salon binnen en wees een stoel aan waar hij kon plaats nemen. Toen ze eenmaal zaten nam hij zijn glas op en nam een kleine teug, hij vroeg zijn gast niet of die ook iets wilde drinken maar stak meteen van wal: 'Het is heel jammer dat je ons team wilt verlaten maar dat kan nu eenmaal gebeuren. Ik heb een bedrag in dit koffertje gestopt wat jouw financieel onafhankelijk zou moeten maken voor de rest van je leven. Dat was ons uitgangspunt maar helaas zijn de fondsen niet toereikend genoeg om je dat exact te bieden. Het werk wat je voor ons team gedaan hebt is strafrechtelijk buiten de wet en maakt je schuldig aan vrijheidsberoving en degelijke. Je kan hierdoor niet meer vrij en onafhankelijk in de maatschappij rond komen en daarom hadden wij een bedrag van vier miljoen euro in gedachten maar helaas zijn we genoodzaakt voorlopig de helft uit te keren. Hier in deze koffer zit twee miljoen euro.' Spoon griste een koffertje onder zijn stoel vandaan en zette het met een klap voor de huurling neer en opende het meteen. Stom verbaasd staarde Hendrik naar de inhoud en Spoon hield al zijn emoties uiterst koel in de gaten. Hendrik bleek even uit het evenwicht geslagen en wist even niet wat hij moest zeggen.

'Wil je iets drinken?' vroeg Spoon terwijl hij zijn blik op de huurling gefocust hield.

'Doe maar iets fris,' anticipeerde hij ietwat onstabiel. Spoon stond op en liep naar de koelkast, hij pakte een fles

sinas en draaide de dop eraf voor het gezicht van Hendrik. Hij goot de sissende vloeistof in een glas wat voor hem op de tafel stond en ging weer zitten en nam zijn glas met Whisky weer ter hand. Spoon bracht zijn glas naar zijn mond en riep Proost! Hendrik, de goed getrainde marinier greep zijn glas en nam een paar flinke slokken, zijn mond was droog geworden bij het zien van zoveel geld in het koffertje.

‘Ik heb nog steeds niets gehoord of je hier tevreden mee bent,’ riep Spoon plotseling. Hendrik schrok op en knikte heftig ‘Je wilt zeggen dat ik later nog eens zoveel krijg?’ Spoon hield zijn glas constant voor zijn mond en observeerde Hendrik nauwlettend. Hij knikte en zag dat de nog jonge marinier achterover zakte in zijn fauteuil en zijn ogen ietwat wazig werden. Terwijl hij de kerel bleef observeren pakte hij zijn smartphone en toetste een nummer in. Op het moment dat Hendrik volledig in coma raakte ging de deur open en kwamen er twee mannen binnen met een brancard. Spoon knikte en de mannen laadde Hendrik op de rijdende draagbaar en verlieten de kamer. Spoon pakte het koffertje en bracht het naar de kluis. Hij had met elk soort scenario rekening gehouden en ook met dit maar hij had gehoopt dat het nooit zover zou hoeven te komen. Maar hij had zijn plannen van te voren berekend en mocht een geval als dat van Hendrik zich voordoen, dan moest hij het zelf helemaal alleen oplossen. Alle maatregelen waren door zijn medewerkers getroffen, het lichaam en de zakken waren zorgvuldig onderzocht en de nummers van zijn bankpas en creditcard waren opgetekend zoals de tattoos op zijn lichaam. Er was verder niets meer te onderzoeken dus werd het lichaam in de auto van Spoon geladen en hij was verantwoordelijk voor het allerlaatste karwei. Spoon beet op

zijn lippen en slikte het laatste beetje koffie door en knikte stoïcijns naar de medewerker die verantwoordelijk was voor de gehele operatie. Gekleed in een soort combat tenue stapte hij getergd naar zijn vervoermiddel en met samengeperste lippen stapte hij in en met een korte knik naar zijn medewerkers, trok hij het portier dicht en startte meteen de wagen. Hij had een lange rit voor de boeg en na ongeveer drie uur rijden stond hij op een totaal verlaten plek aan het wad in noord Groningen. De zon was net onder gegaan en het tij was op zijn hoogste punt. Hij opende de kofferbak en met een simpele handbeweging gleed het lichaam van Hendrik over een soort glijbaan naar buiten en plofte met miniem geluid op de zandvlakte. Spoon sloot de kofferbak en hoefde verder niets te doen want het getij sleurde het lichaam mee naar volle zee. Minutenlang bleef hij staan staren naar het kadaver wat als sneeuw voor de zon verdween in het nachtelijk duister. Na een diepe zucht stapte hij in zijn Subaru en begon aan de lange terugreis. De spanningen in zijn lijf hielden hem gemakkelijk wakker en toen hij in volledig daglicht bij strand Nulde arriveerde om een kop koffie te nuttigen, merkte hij niets van een tekort aan slaap. In de toiletruimte had hij koud water over zijn polsen laten stromen en een paar forse kletsen over zijn gezicht hadden hem opmerkelijk opgefrist. Na de koffie voelde hij zich weer bekwaam om direct naar huis te rijden en deze verachtelijke episode uit zijn brein te wissen. Min of meer herboren kroop hij achter het stuur en reed de snelweg op en hield zich keurig aan de geldende maximumsnelheden. Zelden kwam hij op de linker weghelft en keek regelmatig in de achteruitkijkspiegel. Het viel hem op dat er bijna altijd een witte Mini met een LX in de kentekenplaat achter hem reed en hij bedacht een list om er

achter te komen of dat autootje hem volgde of niet. Plotseling remde hij af bij een benzinestation nabij Amersfoort en stopt bij de eerste de beste benzinepomp en sprong uit de wagen. Hij greep snel de slang en keek rustig om zich heen terwijl hij de vuldop van zijn wagen opende. De Mini reed het terrein op maar waaierde uit naar de verre zijkant waar geen pompen stonden. Spoon stak de spuit in de tankingang en kneep voorzichtig de handel in zodat de benzine in zijn tank stroomde maar hield ondertussen de Mini strak in de gaten. De wagen bleef onberoerd stil staan en er stapte niemand uit. Dat op zich was natuurlijk al vreemd maar het bewees nog niets. Toen zijn auto bijgevuld was liep hi naar binnen met gebogen hoofd en keek wat afwezig naar de grond. Eenmaal terug bij zijn voertuig had hij wat natte doekjes meegenomen waarmee hij de spiegels schoon maakte. Ook de binnenspiegel veegde hij extra schoon want dat zou kunnen helpen bij het traceren van eventuele achtervolgers. Langzaam verliet hij het parkeerterrein van het tankstation en lette scherp op de auto's die hij in zijn achteruitkijkspiegel ontwaarde en warempel de witte Mini met de letters Lx op het nummerbord doemde ineens weer op. Op de A 12 bij Veenendaal herhaalde hij dezelfde manoeuvre en opnieuw dook de Mini op. Hij was er van overtuigd dat hij gevolgd werd en nu restte hem de taak de achtervolger af te schudden en terwijl hij opnieuw achter het stuur sprong draaiden zijn hersenen op volle toeren en moest hij bedenken hoe hij dit probleem moest oplossen. Maar hij besepte zich terdege, als hij die lastige klit kwijt was, dan nog bleef daar het raadsel wie was die persoon en waarom werd hij gevolgd. Een dilemma waar allerlei vraagtekens aan kleefden en er waren antwoorden nodig om verder ongestraft

zijn plan uit te kunnen voeren. Met dat punt had hij geen rekening gehouden en daar kon hij behoorlijk mee gedwarsboomd worden als er binnen zeer korte tijd geen oplossing kwam.